

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.652 van 1 februari 2012
in de zaak A. 198.277/XIV-33.618**

In zake : Peter MEYERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mathieu Langerock
kantoor houdend te 8310 Sint-Kruis (Brugge)
Dampoortstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 november 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gevangenisdirecteur van Brugge van 12 november 2010 waarbij aan de verzoeker een tuchtsanctie wordt opgelegd van één maand strikt, van 10 november 2010 tot en met 9 december 2010.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 januari 2012.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Daphné Florequin, die loco advocaat Mathieu Langerock verschijnt voor de verzoeker, en attaché Xaveer Laureyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is sedert 7 november 2010 gedetineerd en verblijft op het moment van de bestreden tuchtprocedure in de strafinrichting van Brugge.

3.2. Op 10 november 2010 wordt er naar aanleiding van een fouillering en een celcontrole ten laste van de verzoeker een rapport aan de directeur opgesteld waarin het volgende staat vermeld:

“Bij speciale celcontrole en fouille op het lichaam werd er verdachte substantie gevonden op het lichaam van Meyers (in zijn rechter broekzak). Betrokkene bekende dat het om ‘bruine’ gaat. Achter de spiegel bevond zich zilverpapier met zwarte brandplekken op. Toen ik deze toonde aan Meyers, knikte hij instemmend.”

3.3. Op dezelfde dag wordt de verzoeker als voorlopige maatregel een verplicht verblijf op cel opgelegd.

3.4. Op 12 november 2010 wordt de verzoeker in het bijzijn van zijn raadsman gehoord. Op de hoorzitting geeft de Attaché-gevangenisdirecteur aan dat er geen beslissing voor naaktfouille aanwezig is in het dossier. De verzoeker stelt tijdens het verhoor dat hij geen beslissing tot naaktfouille heeft afgetekend.

3.5. Nog op 12 november 2010 wordt de verzoeker als tuchtsanctie één maand strikt regime van 10 november 2010 om 20u15 tot en met 9 december 2010 opgelegd, voorlopige maatregel inbegrepen.

Dit is de bestreden beslissing, die op de volgende overwegingen is gesteund :

“Betrokkene kreeg een ‘Rapport aan Directeur’ voor verdachte substantie in bezit.

Gelet op het feit dat betrokkene erkent dat hij de verboden substantie meesmokkelde tijdens zijn vrijheidsberoving.

Ter zitting stellen wij vast dat het document fouille op het lichaam bijzondere reden niet in het tuchtdossier aanwezig is, doch bij navraag blijkt het wel degelijk zijn opgemaakt en werd het vooralsnog toegevoegd aan het tuchtdossier.

Verdovende middelen houdt een gevaar in voor de gezondheid van betrokkene of andere gedetineerden. Massale inname, eventueel met andere medicamenten kan een kruisreactie geven met fatale afloop.

De Directeur heeft de dwingende plicht om de orde en de veiligheid o.a. ten aanzien van het personeel, gedetineerden en goederen te handhaven (cfr. art. 105 § 2 van de Basiswet 12.1.2005)

(...)”

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens gemis aan belang

Standpunt van de partijen

4.1. In zijn verzoekschrift betoogt de verzoeker dat hij door de bestreden beslissing onmiddellijk en rechtstreeks wordt geraakt en dat hij, onder meer, aan de voorwaarde van het belang voldoet.

4.2. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang op. Zij

betoogt dat de verzoeker niet aantoont welk rechtstreeks en persoonlijk voordeel hij nog kan hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing die slechts voor een beperkte periode in het verleden gold.

4.3. De verzoeker antwoordt dat het belang niet verloren gaat doordat de bestreden tuchtsanctie volledig is ondergaan. Deze beslissing heeft gevolgen voor de reclassering en de toekenning van strafuitvoeringsmodaliteiten. De bestreden beslissing kan in aanmerking worden genomen bij een eventuele later op te lopen tuchtstraf. In elk geval heeft hij nog minstens een moreel belang om de bestreden beslissing aan te vechten, aangezien niet kan worden betwist dat deze beslissing een tuchtsanctie is die hem werd opgelegd wegens zijn laakbaar gedrag.

4.4. De verzoeker noch de verwerende partij voegen in hun laatste memorie iets aan hun eerder betoog toe.

Beoordeling

4.5. Het rechtens vereiste belang gaat niet teloor door het enkele feit dat de bestreden beslissing is uitgevoerd en haar effect heeft gehad, zo niet zouden vrijwel alle annulatieberoepen, zeker deze tegen beslissingen met een in de tijd beperkte uitwerking of geldingskracht, bij gebrek aan belang onontvankelijk worden. De verzoeker beschikt in elk geval over een moreel belang om de beslissing aan te vechten waarbij middels een tuchtsanctie zijn gedrag in de strafinrichting wordt afgekeurd.

De exceptie is ongegrond.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

5.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 108, § 2, van de basiswet van 12 januari 2005 betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden (hierna: de basiswet).

Hij zet uiteen dat het voormelde wetsartikel garandeert dat een gedwongen foullering op het lichaam slechts kan plaatsvinden na een bevel daartoe van de gevangenisdirecteur. Dit houdt in dat de gedetineerde in kennis moet worden gesteld van die beslissing alvorens hij gedwongen kan worden het onderzoek op het lichaam te ondergaan. Er werd aan de verzoeker voorafgaand aan de foullering op het lichaam geen wettelijk voorgeschreven toelating van de gevangenisdirecteur voorgelegd. De verzoeker heeft in ieder geval het stuk niet voor ontvangst ondertekend en er is ook niet genoteerd dat hij weigerde te tekenen.

5.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat de verzoeker niet is gesanctioneerd voor het bezit van voorwerpen die op het lichaam werden aangetroffen. Zij betoogt voorts dat de beslissing tot foullering op het lichaam een loutere ordemaatregel is, ingegeven door de bezorgdheid voor de orde en de veiligheid binnen de strafinrichting. De Raad van State heeft zich in het verleden zonder rechtsmacht verklaard om kennis te nemen van ordemaatregelen die tot doel hebben om de veiligheid in de inrichting te vrijwaren en kan zich over een dergelijke ordemaatregel niet uitspreken. In ondergeschikte orde wordt opgemerkt dat bij de gevangenisdirectie de vrees en het vermoeden bestond dat de verzoeker, die op 7 november 2010 werd aangehouden wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs, van buitenaf drugs zou hebben binnengesmokkeld bij zijn opsluiting. Naar aanleiding daarvan werd beslist bij de verzoeker een foullering op het lichaam uit te voeren, daar er de vrees bestond dat de verzoeker deze drugs niet

alleen op de kledij maar ook op het lichaam zou kunnen verborgen houden. Het feit dat het document van de beslissing tot fouillering op het moment van de fouillering nog niet aan de gedetineerde was voorgelegd, betekent niet dat de directeur geen opdracht tot fouillering op het lichaam zou hebben gegeven. Op de dag van de fouillering zelf volgde de schriftelijke bevestiging van die beslissing door de gevangenisdirecteur.

De basiswet vereist niet dat de gedetineerde schriftelijk in kennis moet worden gesteld van de beslissing van de directeur alvorens hij de fouillering ondergaat. Overeenkomstig artikel 108, § 2, van de basiswet is er enkel een afzonderlijke beslissing van de directeur vereist, wat trouwens ook wordt bevestigd door 's Raads arrest nr. 200.609 van 8 februari 2010. Het is nooit de bedoeling van de wetgever geweest om de beslissing van de directeur tot fouillering op het lichaam afhankelijk te maken van de vereiste om de gedetineerde van deze beslissing voorafgaandelijk schriftelijk in kennis te stellen. Het is doorheen de hele basiswet gevangeniswezen nooit de bedoeling van de wetgever geweest om dergelijk kwestie van bewijs op de handhaving van de orde en de veiligheid binnen de inrichting te laten primeren. Dit blijkt onder meer uit de artikelen 110, § 3, en 149 van de basiswet gevangeniswezen. De reden waarom in deze gevallen de handhaving van de orde en de veiligheid en de vlotte gang van zaken in de penitentiaire inrichtingen primeren op de voorlegging van een bewijs van de beslissing, is dat de context van de gevangenis niet te vergelijken is met de maatschappij buiten de gevangensmuren. In een gevangenis dient prompt, efficiënt en draagkrachtig te worden opgetreden van zodra de handhaving van de orde en de veiligheid in het gedrang dreigt te komen. Deze komen zeker in het gedrang bij het bezit en het gebruik van verdovende middelen. Het is niet haalbaar om alles wat in een gevangenis wordt beslist, onmiddellijk in een schriftelijke beslissing op te nemen en deze te overhandigen aan de gedetineerde alvorens de beslissing uit te voeren. In de situaties waar het daarentegen wel de bedoeling van de wetgever was om de beslissing schriftelijk aan de gedetineerde te bezorgen alvorens deze beslissing uit te voeren, werd dit uitdrukkelijk in de wet opgenomen. Dit blijkt onder meer uit de artikelen 59, §§ 2 en 3, en 55, § 3, van de basiswet

gevangeniswezen. In artikel 108, § 2, van deze wet is er geen sprake van een schriftelijke beslissing die voorafgaand aan de foullering op het lichaam aan de gedetineerde zou moeten overhandigd worden. Er kan een link worden gelegd met de foullering door de politie zoals bepaald in artikel 28 van de wet op het politieambt van 5 augustus 1992. Artikel 28, § 2, heeft het over de gerechtelijke foullering. Die bestaat uit de betasting van het lichaam en de kledij en de controle van de bagage door een politieambtenaar, waarbij de burger verplicht kan worden zich volledig uit te kleden. Overeenkomstig dit artikel gebeurt de gerechtelijke foullering overeenkomstig de richtlijnen en onder verantwoordelijkheid van een officier van gerechtelijke politie. Er is hierbij niet voorzien dat de foullering pas kan uitgevoerd worden nadat aan de burger een schriftelijke beslissing tot gerechtelijke foullering van de officier van gerechtelijke politie overhandigd werd.

5.3. De verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord dat een foullering op het lichaam ingevolge artikel 108, § 2, van de basiswet pas kan plaatsvinden na een bevel daartoe van de gevangenisdirecteur waarvan de gedetineerde in kennis moet worden gesteld. Er werd aan de verzoeker voorafgaandelijk geen wettelijk voorgeschreven toelating van de gevangenisdirecteur voorgelegd. De beslissing tot foullering op het lichaam, die effectief bestaat en gedateerd is op 10 november 2010, kon zelfs niet worden voorgelegd op de tuchtzitting. Het is niet bewezen of de beslissing aan de foullering voorafging. De verwerende partij lijkt in de memorie van antwoord te insinueren dat er louter een onderzoek aan de kledij werd uitgevoerd, wat niet het geval was. In het rapport aan de directeur wordt immers gesproken over een fouille op het lichaam. Er werd wel degelijk een fouille op het lichaam gehouden. De onrechtmatige foullering heeft geleid tot de bestreden tuchtsanctie. Het annulatieberoep is gericht tegen de opgelegde tuchtsanctie en niet tegen de beslissing tot foullering op het lichaam. De Raad van State is niet bevoegd om zich uit te spreken over de opportuniteit van de beslissing tot foullering. De redenen om tot een dergelijke fouille over te gaan, zijn bij deze niet relevant. Het is de doelstelling van de wetgever om de foullering op het lichaam, wat als een zeer ingrijpende maatregel wegens aantasting van het

eergevoel wordt aanzien, aan beperkingen te onderwerpen. De verzoeker betwist niet dat de verwerende partij op 10 november 2010 een beslissing tot fouillering heeft genomen. Wel wordt betwist dat de beslissing aan de fouillering voorafging. De verwerende partij laat in elk geval na om dit te bewijzen. De schriftelijke bevestiging na de fouille volstaat niet als bewijs. Het bestaan van een individueel en voorafgaand bevel wordt niet vermoed, maar moet worden bewezen. De gedetineerde moet in kennis worden gesteld alvorens hij gedwongen kan worden het onderzoek op het lichaam te ondergaan. Hoe kan anders worden bewezen dat artikel 108, § 2 wordt gerespecteerd. De penitentiaire beampten kunnen daarover niet zelf een voorlopig standpunt innemen en dit na de fouillering op het lichaam laten legaliseren door een beslissing van de gevangenisdirecteur. De link met de fouillering door de politie zoals bepaald in artikel 28 van de wet op het politieambt van 5 augustus 1992 is niet terzake. Laatstgenoemde wet streeft een andere doelstelling na. De basiswet van 12 januari 2005 is nooit bedoeld om de orde en veiligheid van de penitentiaire inrichtingen te laten primeren ten koste van de rechten van de gedetineerden. De directie van de gevangenis van Brugge dient de wettelijke bepalingen van de basiswet na te leven.

5.4. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker aan zijn betoog nog toe dat het feit dat een onderzoek aan de kledij in de zin van artikel 108, § 1, van de basiswet kon hebben volstaan om het drugsbezit vast te stellen, uiteraard niet wegneemt dat de vaststellingen die tot de bestreden tuchtmaatregel hebben geleid, gebeurden bij fouillering op het lichaam in de zin van artikel 108, § 2, van de basiswet. De onrechtmatige fouillering leidde derhalve tot het bewezen verklaren van de tuchtrechtelijke inbreuk en het opleggen van de bestreden tuchtsanctie.

5.5. De verwerende partij voegt in haar laatste memorie nog toe dat de beslissing tot het uitvoeren van een fouillering op het lichaam en het tijdens de fouillering aantreffen van verboden substanties deel uitmaakt van de feitenvinding in het kader van de tuchtprocedure. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State komt het enkel aan de gevangenisdirectie toe om de feiten vast te stellen.

Bovendien leidt onrechtmatig verkregen bewijsmateriaal, op basis van de rechtspraak van het Hof van Cassatie, enkel tot bewijsuitsluiting in drie gevallen: wanneer de naleving van bepaalde vormvoorwaarden op straffe van nietigheid is voorgeschreven, wanneer de begane onrechtmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast en wanneer het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces. Te dezen valt het bewijs, zelfs indien het onrechtmatig zou zijn verkregen, niet tot de voornoemde categorieën. Voorts dient een beslissing van de gevangenisdirecteur enkel schriftelijk genomen te worden indien de basiswet dit uitdrukkelijk voorziet, zoals dit in diverse artikels van die wet het geval is, maar niet in artikel 108, § 2. Bovendien toont artikel 149 van de basiswet aan dat de wetgever het nemen van mondelinge beslissingen heeft aanvaard. Het artikel verwoordt immers dat wanneer een gedetineerde omtrent een mondeling genomen beslissing een klacht wil indienen, hij binnen de 24 uur na zijn verzoek daartoe, schriftelijk mededeling van de desbetreffende mondelinge beslissing en van de redenen waarop deze steunt, dient te krijgen. Verder wijst de verwerende partij er op dat gedetineerden geregeld nog om 20u of 21u naar de inrichting terugkeren en er op dat moment geen directeur meer aanwezig is. Om te vermijden dat een gedetineerde op zijn cel een hele tijd in het bezit zou blijven van verboden voorwerpen of substanties, wordt in dergelijke gevallen telefonisch contact opgenomen met een directeur met permanentiedienst, die dan mondeling de opdracht tot het uitvoeren van een fouillering op het lichaam geeft. De verwerende partij verwijst naar 's Raads arrest nr. 200.609 van 8 februari 2010 inzake De Schutter, waarin wordt benadrukt dat artikel 108, § 2 van de basiswet niet preciseert dat een beslissing tot fouillering ter kennis van een gedetineerde moet worden gebracht. Daar de wet geen sanctie voor een laattijdige kennisgeving oplegt, kan deze de rechtmatigheid van een tuchtsanctie niet aantasten. Voorts moet worden aangenomen dat de penitentiaire ambtenaren hun fouillering naar behoren en met respect van de basiswet zullen uitvoeren en dat de gevangenisdirecteur zijn verantwoordelijkheid zal nemen en fouilleringen die hij niet heeft bevolen niet zomaar zal legitimeren. Ook dient gewezen op het principe van het “*privilège du préalable*”, volgens hetwelk een administratieve beslissing steeds wordt geacht gelijkvormig met de wet te zijn en iedere burger in beginsel

een overheidsbevel dient te gehoorzamen. Indien een voorafgaandelijk aan de gedetineerde ter kennis gebrachte schriftelijke beslissing tot fouillering op het lichaam zou vereist zijn, zou artikel 108, § 2 van de basiswet geen enkele zin meer hebben. Het is nooit de bedoeling van de wetgever geweest om zoveel kostbare tijd te laten voorbijgaan door de gevangenisdirecteur, die niet op elk moment in de inrichting aanwezig is, hiertoe te verplichten. In die zin oordeelde ook de kort gedingrechter te Brugge in een recente beschikking van 15 juli 2011. Naar analogie met de wet op het politieambt van 5 augustus 1992 informeren de penitentiaire beambten de directeur over de concrete situatie en over de individuele aanwijzingen die een fouillering op het lichaam noodzakelijk maken. Na beoordeling hiervan, neemt de directeur desgevallend een afzonderlijke beslissing tot fouillering op het lichaam.

Beoordeling

6.1. Huidig beroep heeft niet de beslissing tot fouillering op het lichaam van de verzoeker tot voorwerp, maar de tuchtsanctie waartegen op ontvankelijke wijze een beroep bij de Raad van State werd ingesteld. De bestreden tuchtsanctie is gesteund op bevindingen die het gevolg zijn van de fouillering op het lichaam. Indien blijkt dat deze bevindingen op een onwettige wijze tot stand zijn gekomen, dringt zich de vaststelling op dat de bestreden tuchtsanctie op een onwettige grondslag berust, wat, ongeacht de door de verwerende partij aangevoerde rechtspraak van het Hof van Cassatie met betrekking tot bewijsuitsluiting en niettegenstaande de vaststelling van de gevangenisdirecteur dat er geen reden was om te twijfelen aan het correcte verloop van de fouillering, tot de nietigverklaring van deze beslissing dient te leiden. De omstandigheid dat een fouillering van de kledij in de zin van artikel 108, § 1, van de basiswet had kunnen volstaan om de tuchtfeiten -in casu het drugsbezit- vast te stellen, neemt de onrechtmatigheid van de fouillering op het lichaam en de daarop gesteunde tuchtsanctie niet weg.

6.2. Artikel 108, §§ 1 en 2, van de wet van 12 januari 2005 betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van gedetineerden (hierna: de basiswet) luidt als volgt :

“§ 1. De gedetineerde mag wanneer dit in het belang van de handhaving van de orde of de veiligheid noodzakelijk is, aan zijn kledij onderzocht worden door daartoe door de directeur gemandateerde leden van het bewakingspersoneel, overeenkomstig de door hem gegeven richtlijnen.

Dit onderzoek heeft tot doel na te gaan of de gedetineerde in het bezit is van voorwerpen of substanties die verboden of gevaarlijk kunnen zijn.

§ 2. Indien er individuele aanwijzingen zijn dat het onderzoek aan de kledij van de gedetineerde niet volstaat om het doel, zoals omschreven in § 1, tweede lid te bereiken, kan de directeur, bij afzonderlijke beslissing, een fouillering op het lichaam bevelen, zo nodig met ontkleding en het uitwendig schouwen van de openingen en de holten van het lichaam.

De fouillering op het lichaam mag enkel plaatsvinden in een gesloten ruimte bij afwezigheid van andere gedetineerden en moet uitgevoerd worden door minimum twee daartoe door de directeur gemandateerde personeelsleden van hetzelfde geslacht als de gedetineerde.”.

6.3. Artikel 108, § 2, van de basiswet maakt de fouillering op het lichaam afhankelijk van een individueel bevel van de gevangenisdirecteur. Het bestaan van een individueel en voorafgaand bevel, als bedoeld in voormeld artikel, wordt niet vermoed. De penitentiaire beampten zelf kunnen daarover geen standpunt innemen, ook geen voorlopig. Het tegendeel aannemen miskent het opzet van de wetgever, die het onderzoek op het lichaam, wegens de aantasting van het eergevoel, als een veel ingrijpender maatregel dan het onderzoek aan de kledij aanmerkt (stuk 1076/001, p. 179) en dit om te “vermijden dat een praktijk, die in de realiteit van de penitentiaire praxis in sommige gevallen als een noodzaak wordt beschouwd, zich in feite toch zou doorzetten, zonder enige wettelijke grondslag”, en die daarvoor “een beperkende regeling” ingevoerd heeft (p. 182), door inzonderheid het onderzoek afhankelijk te maken van een beslissing, geval per geval, van de gevangenisdirecteur.

Artikel 108, § 2, van de basiswet garandeert aan de gevangene dat een gedwongen fouillering op het lichaam slechts kan plaatsvinden na een bevel daartoe van de gevangenisdirecteur. Dat houdt in dat de gevangene in kennis wordt gesteld van die beslissing alvorens hij gedwongen kan worden het onderzoek op het lichaam te ondergaan. Waarmee het bestuur dan ook in alle

duidelijkheid het noodzakelijk bewijs levert dat de beslissing van de directeur aan de fouille op het lichaam voorafgaat.

Teneinde de Raad van State toe te laten om na te gaan of de aan een tuchtsanctie voorafgaande beslissing van de directeur tot fouille op het lichaam van een gedetineerde met inachtneming van de wettelijke waarborgen voor deze laatste is geschied, moet uit het administratief dossier blijken dat het bevel tot fouillering op het lichaam voorafgaandelijk aan de gedetineerde ter kennis is gebracht.

6.4. De door de verwerende partij aangevoerde vereiste dat snel en efficiënt moet kunnen opgetreden worden, teneinde te vermijden dat verboden voorwerpen en substanties niet tijdig door fouillering op het lichaam zouden ontdekt kunnen worden en de gevangenis zouden worden binnengesmokkeld, is niet van aard om een uitholling van de door artikel 108, § 2, van de basiswet aan de gedetineerde geboden garantie, zoals vastgesteld onder randnummer 6.3, te verantwoorden, temeer nu de verwerende partij niet aantoont, noch aannemelijk maakt, dat een schriftelijk bevel, anders dan een mondeling of telefonisch bevel, dermate vertragend zou werken dat de orde en de veiligheid in de gevangenis in het gedrang zouden komen. Dit geldt nog meer, gelet op de huidige telecommunicatiemiddelen en de mogelijkheid tot het gebruik van voorgedrukte formulieren, waarvan de verwerende partij in deze zaak met haar “beslissing fouille op het lichaam bijzondere reden” overigens zelf een exemplaar bijbrengt.

De door de verwerende partij aangevoerde omstandigheid dat gedetineerden geregeld nog om 20u of 21u naar de gevangenis terugkeren en “niet op elk moment een directeur in de inrichting aanwezig (is)”, is louter organisatorisch van aard en overtuigt allerm minst. Dit klemmt nog meer nu de verwerende partij in casu aangeeft dat bij de gevangenisdirectie de vrees en het vermoeden bestond dat de verzoeker, die op 7 november 2010 wegens inbreuken op de drugwetgeving werd aangehouden, bij zijn opsluiting in de gevangenis te Brugge op 8 november 2010 drugs zou hebben binnengebracht en pas op

10 november 2010 tot fouillering van de verzoeker werd overgegaan, zodat tijdig de nodige voorbereidingen konden getroffen worden om een voorafgaandelijke schriftelijke kennisgeving van een bevel tot fouillering mogelijk te maken.

6.5. De verwijzing door de verwerende partij naar artikel 110, § 3, van de basiswet, mist pertinentie, aangezien deze bepaling, anders dan artikel 108, § 2 van deze wet, een bevoegdheid verleent aan andere personeelsleden dan de directeur om (voorlopig) bijzondere veiligheidsmaatregelen te nemen. Hetzelfde geldt voor de verwijzing door deze partij naar artikel 28, § 2 van de wet op het politieambt van 5 augustus 1992, aangezien de gerechtelijke fouillering blijkens deze bepaling “overeenkomstig de richtlijnen en onder de verantwoordelijkheid van een officier van gerechtelijke politie” wordt uitgevoerd en dit artikel geen melding maakt van een “afzonderlijke beslissing” tot fouillering, zoals vereist door artikel 108, § 2 van de basiswet.

6.6. De verwerende partij legt geen bewijs voor dat het bevel tot fouillering op het lichaam voorafgaandelijk aan de verzoeker ter kennis werd gebracht. Overeenkomstig het gestelde onder randnummer 6.1, vitieert de onrechtmatigheid van deze fouillering de bestreden beslissing.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de gevangenisdirecteur van Brugge van 12 november 2010 waarbij aan de verzoeker een tuchtsanctie wordt opgelegd van één maand strikt, van 10 november 2010 tot en met 9 december 2010.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 1 februari 2012, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen